

dobrý skutek

Je tu druhá sobota v měsíci a my vám přinášíme druhý autentický příběh dítěte z dětského domova. Po třináctileté Petře, která přišla o svého otce, se dnes seznámíte s Jaroslavem, kterého jeho otec týral. **I přesto se dokázal ve svém životě prosadit a splnit si svůj sen.**

■ Přípravila: Kateřina Šmídová

■ Foto: archiv

Mám tři přání

Jaroslav to neměl v životě jednoduché, přesto se nevzdal a něco dokázal.

*„Autentickými příběhy vám chceme přiblížit, jaké jsou děti vyrůstající v dětských domovech, a motivovat vás k tomu, abyste jim pomohli. Máme možnost je poznávat osobně a věřte mi, že stojí za to, aby jim bylo pomozeno! Velice mě proto těší, že Petra z minulého příběhu už našla díky časopisu *Moje rodina* svoji podporovatelku. Pomůžete-li jednomu dítěti, nezměníte svět. Tomu jednomu dítěti ale svět změnit můžete!“*

Michaela Chovancová, zakladatelka organizace

Žil jsem odmalička v chudobě a tatínek mě a mého bratra bil. Ne pravidelně, ale průběžně v rozmezí jedenácti let. Ne vždy to bylo v naší rodině nejlehčí, bojovali jsme s penězi, museli jsme se vypořádat s tím, že k večeři byly jen vařené brambory s mlékem nebo hrachová kaše.

Já jako osoba jsem dostal dar od boha, a tím byl tanec, který mě a moje srdce doprovází celý život a snad i v budoucnu bude. Vždy, když jsem tancoval doma, tak hlavně proto, abych docílil nějakého uvolnění a zapomněl na vše, co mě v normálním světě omezovalo, jako bylo týrání ze strany otce, nátlaky dětí, které mě neměly moc v lásce, protože jsem pro ně byl nezajímavý, jiný než oni. Ale hudba mě dokázala uvolnit a tanec byl jako nařikání srdce, duše a emocí, které ukazovaly světu, jak jsem na tom byl. Tancoval jsem, když mi bylo mizerně, tancoval jsem, když mi bylo fajn, tanec mě doprovázel celé dětství, které vlastně nikdy nebylo normální.

Pak přišel zlom, když jsem se dostal do dětského domova. Nebylo to pro mě samotného lehké, ale musel jsem se s tím vypořádat. A jak jinak než tancem? Každíčký den jsem si tancoval a tety si začaly všimnout mého talentu, který podle nich nebyl ledajaký. Až jednu tetu

napadlo, že bych to měl ukázat paní ředitelce, která je mimochodem tou nejzlatější tetou pod sluncem. Nebýt toho, co pro nás dělá, neměli bychom se tak dobře. No a když se to i tetě Evě líbilo, bylo načase to rozvíjet dál. Začal jsem chodit do společenských tanců, které mi hodně šly, byl jsem už i několikrát umístěný na bedně. Zkrátka jsem byl nadšený, že jsem mohl dělat něco, co mě bavilo i uspokojovalo. Pak jsem se dostal na taneční konzervatoř a zároveň gymnázium, kde jsem až dodnes. Zatím se mi tam daří a nemohu si tuto školu vynachválit.

Co se týče učení, držím se velice dobře, lépe, než když jsem byl na základní škole, a to už je co říct. Jsem za sebe rád, že jsem i přes všechny překážky nepromarnil šanci a dokázal tím lidem, že i dítě, které to v životě nemá lehké, může něčeho dosáhnout a dělat velké věci. A k tomu se vztahují má tři přání.

Moje přání jsou prostá. Chci v životě dosáhnout lepších kvalit, aby moje děti, které bych chtěl mít, byly spokojené a šťastné, a dát jim lásku, jakou já nikdy nedostal.

Druhé přání se týká mé kariéry. Chci lidem prostřednictvím tance předávat své pocity, energii a duševní spokojenost, aby si z mého představení odnesli jen to, co jim napomůže

CHCETE POMOCI?

Start do života je pro mladé lidi po odchodu z dětského domova bez podpory rodiny velice těžkou životní zkouškou a bez pomoci zvenčí velmi těžko zvládnutelnou. Organizace **DEJME DĚTEM ŠANCI**, o. s., jim poskytuje komplexní pomoc, a to zejména při jejich osamostatňování. Nabízí čtyři různé projekty, mezi nimiž si každý může najít ten, který je pro něj přijatelný jak po stránce lidské, tak finanční. Více o projektech a další příběhy dětí najdete na: www.dejmedetemsanci.cz

v sebezdokonalování a sebepoznání. Aby naši smysl života, i když je život někdy pes.

A do třetice bych si přál žít někde jinde než u nás v České republice, abych mohl dál rozvíjet tanec a dělat dobré jméno naší zemi, kterou mám tak rád.

Snad se mi bude i nadále dařit jako dosud a moje kariéra tanečníka bude vzkvétat. Víte, není důležité to, co vám někdo dělá nebo jaký máte osud, ale spíš jak se k tomu postavíte, zda půjdete skrz problémy a budete bojovat o své místo na této planetě, abyste si získali respekt a poklonu lidí, kteří vás do té doby jen zahanbovali a přesvědčovali vás, že na to nemáte. Kašlete na tahle slova a jděte za svým cílem. Ten cíl bude v dohlednu a může být i skutečným. ■

Z důvodu ochrany osobních údajů nelze zveřejňovat celá jména dětí, dětských domovů ani odkud děti pocházejí. Místopisné údaje a jména rodinných příslušníků v příbězích jsou pozměněna.